

Art Katz: Apostolisuuden manifesti

Art Katz: An Apostolic Manifesto

Näinä viimeisinä aikoina seurakunnan tulee harkita jotakin, mikä voisi olla kuin suora putki taivaasta maan päälle, jotakin jonka mukaan voisimme orientoitua. Uskon, että on olemassa apostolisuuden ominaispiirre, josta tunnistaa aidon seurakunnan ja tekee siitä luonteeltaan sellaisen kuin se on alun perin ollut.

Kukaan ihminen ei voi antaa lopullista ja kokonaisvaltaista määritelmää kaikesta viisaudesta, joka kätkeytyy sanaan *apostolinen*, mutta haluan tuoda esiin joitakin linjanvetoja ja lausumia, jotka toivoakseni jäävät meitä mietityttämään ja muuttamaan elämäntapaamme.

Tämä yleishahmotelma merkitsee lopullista tavoitetta seurakunnalle. Jos tämä oikein käsitetään, se asettaa meidät paikalle, jossa koemme äärimmäistä vastustusta, joudumme antamaan raskaan uhrin, koska se sisältää lopullisen Jumalan tavoitteen. Emme varmastikaan pääse sisälle siihen todellisuuteen, joka tekee seurakunnasta tosi seurakunnan, ellemme tietoisesti ja halukkaasti päätä toteuttaa tiettyjä asioita. Kuinka outoja ja moniselitteisiä jotkin näihin lausumiin liittyvistä kohdista ovatkin, saakoon näiden asioiden olennainen sisältö ja henki painua sydämiimme ja löytää tiensä meidän ymmärryksemme ulottuville.

Pitkän aikaa on sielussani ollut levottomuus siitä, miten karismaattisia lahjoja käytetään seurakunnissamme. Olemme toivoneet, että näistä lahjoista meidän kirkkokuntamme uudistuisi tai että pyhien mieliala kohentuisi ikään kuin olisi kyseessä jokin apuväline, jolla ajamme omia uskonnollisia etujamme. On ollut menossa niin paljon erilaista hyväksikäyttämistä ja väärinkäytöksiä, että olemme kokonaan kadottaneet näkyvistämme Jumalan syvät tarkoitusperät, kun hän antoi meille Pyhän Henkensä. Aloin miettiä mielessäni sitä ensimmäistä kertaa, kun Jumala tarkoituksella inspiroi Hengen lahjojen toimintaa, ja siitä ajatuksesta syntyi tämä johtopäätös apostolisen seurakunnan neroudesta.

Hengen armolahjat ja niiden toiminta on syytä nähdä siinä yhteydessä, jossa nousee esiin lopun aikoja koskeva eskatologinen uskon näkemys. Tällä tarkoitan radikaalia lopun odotusta, kaiken saattamista päätökseen ja aikakauden lopun lähestymistä, Kuninkaan paluuta ja Jumalan valtakunnan perustamista maan päälle ja Jerusalemin paikalle. Jokainen uskovien ryhmä, joka pitäytyy tähän uskoon, ainoaan kestävään uskon näkemykseen, joutuu Pimeyden voimien silmätikuksi ja leimatuksi ihmisiksi, joita tulee pelätä, vastustaa ja vihata. Henkivallat näkevät heidät uhkana heidän koko olemassaololleen, heidän uskonnolliselle valtakoneistolleen, ja he tulevat suuntaamaan vihansa ja inhonsa sellaisia ryhmiä vastaan. Hengen toiminta ja sen antama hyöty, hänen ohjeensa ja johdatuksensa tulevat olemaan ratkaiseva tekijä

sellaiselle seurakuntaruumiille, joka kokee näiden pimeyden henkivaltojen taholta vastustusta. Näin ne joutuvat pakostakin ottamaan huomioon jokaisen uskovien ryhmän, joka tietoisesti ja halukkaasti ymmärtää ja toteuttaa niitä Jumalan tavoitteita, jotka johtavat lopun ajan viimeiseen näytökseen. Tämä on se seurakunta, joka on jo jättänyt taakseen sunnuntaisin toistuvat kokouksensa ja kristinuskon, joka on kiinnostunut vain saamistaan siunauksista ja uskon kautta hyötymisestä. He pyrkivät tietoisesti olemaan Kristuksen ruumis, jonka kautta Jumalan lopulliset ja ikuiset päämäärät toteutuvat. Se vastustus, jota he kohtaavat, vaatii sitä viisautta ja Jumalan johdatusta, joka annetaan juuri Pyhän Hengen armolahjojen toiminnan kautta.

Sellainen seurakuntaruumis tulee olemaan ristiriidassa maailman kanssa. Se on kuin kipeä peukalo. Se tulee olemaan joukko pyhiinvaeltajia ja muukalaisia maan päällä, jotka ovat merkittäväällä tavalla vapaita kaikista niistä keitoksista, viettelyksistä ja houkutuksista, joista on maailmassa tullut lisääntyvässä määrin niin voimakkaita. He elävät maailmassa, mutta eivät ole maailmasta.

He näkevät maailman sellaisena kuin se on: järjestelmänä joka on vahvasti ihmisyyden vastainen ja tekee ihmisistä vain kaupallisuuden kohteita. Apostolinen yhteisö koskettaa maailmaa vain sen verran kuin on pakollista, senkin hyvin vaikeasti ja varauksellisesti. Se näkee maailman edustavan vääriä arvoja ja torjuu ne tietoisesti eikä antaudu niiden vietäväksi. Niinpä siinä määrin kuin sellainen uskonyhteisö on irti maailmallisista vaikutteista ja sen vääristä arvoista, se on jo uuden ajan airut ja "tulevan Valtakunnan" julkilausuma. Se antaa jo esimakua ja ennusmerkkejä siitä tulevasta suuresta vapaudesta, joka maailmassa vallitsee, kun Kuningas itse hallitsee sitä maailmaa, jossa kaikki väärennökset on mitätöity. Ja siinä määrin kuin seurakunta voi nauttia sellaista vapautta tässä hetkessä, se on kykenevä päästämään vapaiksi ne, jotka nyt ovat sen pauloissa ja elävät systeemin orjina. Se on kykenevä vapauttamaan ja päästämään kahleistaan maailman pettämät ja uhreiksi joutuneet, ei vain julistuksensa ansiosta, joka sekin on tärkeää, vaan sen antaman havaintoesimerkin vuoksi, kun se tuo esiin omaa olemustaan. Kun se esiintyy siinä huomattavassa vapaudessa, jonka se on saanut maailmasta, sen arvoista ja kaikista sen väärennöksistä, tämä Jumalan valtakunnan todellisuus tulee olemaan vapauttava kokemus niille, jotka vielä ovat maailmassa mutta törmäävät siihen, sillä siinä heille paljastuu aivan uusi vaihtoehto.

Tätä todellisuutta ei voi saavuttaa muuta kuin seurakuntaruumiin kautta ja olemalla sen sisällä. Maailman henkivallat - niiden pimeys, metkut ja oveluudet - vaativat, että koko seurakuntaruumis on hereillä. Ne vaativat kaiken voiman, joka nousee siitä rukouksesta ja viisaudesta, joka on yhteistä noille sukulaissieluille, jotka ovat liittyneet sellaiseen ponnistukseen. Sellainen yhteenkuuluvuus joutuu pimeyden voimien syvältä kumpuavan vastustuksen kohteeksi, mutta se vastustus voidaan voittaa viisauden avulla, joka asuu niissä ihmisissä, jotka ovat vapaita pimeyden vaikutusvallasta ja tietävät, kuinka pahoja ja uhkaavia avaruuden henkivallat ovat.

Sellaista ponnistusta ei voida saavuttaa yksilötasolla, jossa ollaan irrallaan samanmielisten pyhien yhteydestä, jossa on määrätietoisesti ryhdytty yhteiseen hankkeeseen. On selvää, että tällainen vaatii enemmän kuin sunnuntaikokouksia ja keskiviikon raamattutunteja. Siihen tarvitaan säännöllistä yhteydessä pysymistä, jossa *he yhdessä mursivat leipää (Ap.t.2:46)*. Siihen tarvitaan toinen toisensa sielun hoitamista ja elämistä niin, että synnit tunnustetaan ja ne juuritaan heti alkuunsa elämällä tarpeeksi läheisessä yhteydessä toinen toisiinsa. Siitä voi tulla todellisuutta vain, jos ollaan tekemisissä toinen toisensa kanssa riittävän tiiviisti ja nautitaan yhdessä ehtoollista usein, sillä tässä ollaan veljesyhteydessä tietoista tarkoitusta varten.

Se ei vedä puoleensa ihmisten suosiota, mutta eiväthän pimeyden voimat meitä edes "tunne", jos emme kieltäydy ihmisten suosiosta. Nuo voimat kyllä tietävät, milloin tehdään tämä erottelu: *"Jeesuksen minä tunnen ja Paavalinkin tiedän, mutta keitä te olette?" Ap.t.19:15.*

Jos emme ojentaudu tämän mukaan ja ota vastaan tällaista kutsua, me olemme tuomittuja pelkästään harmittomasti leikkimään kristillistä uskoa eikä se silloin ole oikeassa suhteessa siihen kosmiseen draamaan, johon seurakunta oikeasti on sijoitettu. Näytelmähän on huipentumassa siihen tietoisuuteen, että olemme lopun kynnyksellä. Lopullinen yhteenveto on menossa ja lopputulema on käsillä. Tiedämme kyllä, milloin olemme astuneet sisään tähän tietoisuuteen emmekä enää pohdiskele eläkesuunnitelmiamme. Emme enää ylenkatso olemassaoloamme täällä, joka on "paras kaikista maailmoista". Pimeyden voimat, jotka tietävät että niiden aika on lyhyt, ovat kiivaita ja kiukkuisia vastustaessaan niitä, joilla tällainen tietoisuus on. Jos emme ole tietoisia lopun tulemisesta, silloin meidän nykyisyytemmekin on tyhjän veroista ja siitä tulee arkipäiväisen unettavaa ja merkityksetöntä. Tämä on se asia, jossa apostolinen seurakunta erottuu massasta.

Apostolinen seurakunta on lähettävä seurakunta, sillä se elää siinä todellisuudessa, joka on Jumalan lähettämisen ehto. Sillä on jotakin, jota se voi antaa itsestään ulos. Vain siinä todellisuudessa voi käsien päälle paneminen edustaa jotakin todellista eikä vain seremoniallista ja "raamatullista" elettä. Lähettämisen seurauksena voivat lähetetyt viedä mukanaan seurakunnan todellisuutta ja arvovaltaa.

Siinä vihamielisyyden myrskyssä, jonka keskelle seurakunta joutuu, on Hengen armolahjojen toiminta mitä tarpeellisinta. Aitouden merkitys on meidän todellisen pyhittäytymisemme ilmaus. Jos esitämme vain joukon pinnallisia alttarikutsuja ja vuodatamme krokotiilin kyyneleitä, henkivaltojen hallitsijat haukottelevat meille päin naamaa. Ne tietävät kyllä, milloin todellinen antautuminen on tapahtunut, milloin elämä on annettu kokonaan alttiiksi Jumalan kasvojen edessä. Samaan aikaan sellaiset antautuneet ihmiset elävät tietoisesti ja uhrautuvasti Jumalan lähettäminä pelastuksen sanansaattajina Israelin kansaa varten näinä lopun aikoina.

Tähän sisältyy olennainen käsitys seurakunnan apostolisesta luonteesta. Seurakunta, joka sopii antamaani kuvaukseen, tulee itsekin tiedostamaan ja käsittämään kutsumuksensa sen suhteen, millainen tulee olemaan Israelin kansan lopullinen ennalleen asettaminen lopun ajan koettelemusten keskellä. Se tulee varmuudella torjumaan jokaisen ajatuksen siitä, että se muka temmataan pois kesken kaiken, kun sen läsnäoloa kaikkein eniten kaivataan, sillä sen olemassaolo merkitsee juutalaisille pelastusta, kun he joutuvat "Jaakobin heimoa kohtaavaan vaivan aikaan". Se ei ole seurakunnalle vain jokin lillukan varsi, se on keskeinen asia ja tärkeintä myös seurakunnan itseymmärryksen kanssa ja kuinka se ymmärtää omia päämääriään Jumalan suunnitelmissa.

Tietäen, että sellainen tehtävä [Israelin ennalleen saattaminen] on olemassa, se vaatii myös uhrautuvan elämäntavan. Israelin ennalleen saattamisessa on kysymyksessä Kuningas ja hänen Valtakuntansa.

Jumala ei saata heitä ennalleen vain siksi, että he ansaitsevat oman maan pitkän diasporan jälkeen, vaan heidän ennalleen asettamisensa tapahtuu sen myötä, että he saavat kuninkaan, jotta *Siionista tulee Herran sana ja Jerusalemissa kaikuu Jumalan puhe (Jes.2:3)*, siis lunastetun ja ennalleen asetetun kansan keskeltä. Sen tähden pimeyden voimat joutuvat raivon ja vihamielisen vimman valtaan kaikkea kohtaan, joka liittyy jotenkin juutalaisten turvallisuuteen, pelastumiseen ja lunastamiseen lopun aikoina. Juutalaisen kansan ennalleen asettaminen on vahvasti sidoksissa Jumalan valtakunnan perustamiseen tässä maailmassa, jossa pimeyden voimat ovat vääryydellä kähveltäneet itselleen vallan eivätkä halua luopua siitä ja luovuttaa pois anastamaansa toimivaltaa, jota ovat pitäneet hallussaan kenenkään heitä haastamatta ja kenenkään häiritsemättä tuhatvuotisten jaksojen ajan. Tulevan Kuninkaan saapuminen merkitsee heidän valtakautensa loppua, kun hän istuu Daavidin huoneen valtaistuimelle Siionin vuorella lunastetun ja ennalleen asetetun Israelin kansan keskellä. Meidän tulee tuntea tämän lopullisen draaman kulku tai emme ymmärrä sitä kiihkoa ja raivoa, joka kaadetaan juutalaisten niskaan lopun lähestyessä. Pimeyden voimat tietävät kierrossa ja turmeltuneessa viisauudessaan, että ainoa tapa torjua heitä uhkaava tuho on eliminoida juutalaiset, joiden paluu omaan maahansa lopulta koituisi heidän tuhokseen.

Jaakobin ahdistuksen aika, johon lopun aika huipentuu, ja joka tuo Israelin Kuninkaan takaisin kansansa keskelle ja hallitsemaan koko maailmaa, on seulonnan ja puhdistamisen aikaa. Seurakunnan on tunnistettava ja hyväksyttävä sellaisen haasteen äärimmäiset vaatimukset ja otettava halukkaasti vastaan sellainen aika niin kuin otetaan vastaan sen koko olemassaoloa koskeva hyvin keskeinen ja ensiarvoisen tärkeä asia. Meidän tulee olla hereillä ja selvillä näistä haasteista ja ottaa ne vastaan halukkaasti. Tähän ei voi päästä tiedostamattoman omaksumisen kautta. Meidän tulee ymmärtää, mikä merkitys näillä lopun ajoilla on juutalaiselle kansalle samoin kuin se, mikä rooli ja merkitys seurakunnalla on omaisuuskansaan nähden. Loppujen

lopuksihan ihmisen iankaikkisuus määräytyy sen mukaan, miten suhtaudumme yhteen näistä Jeesuksen vähäisimmistä veljistä (vrt. Matt.25.40). Juutalainen ihminen on noina päivinä "yksi vähäisimmistä". Ne kaikkein onnellisimmat ja vauraimmat juutalaiset, jotka nyt ratsastavat menestyksensä aallonharjalla, omistavat kerran yhden ainoan paidan ja huomaavat olevansa hylättyjä lohduttomaan maailmaan ja äärimmäiseen köyhyyteen.

Meidän täytyy pitää kiinni tästä profeetallisesta näkemyksestä ja sitten päättää olla mukana heidän vapauttamisensa aikaansaajina tuona aikana. Yksi sellainen päätös, yksi tuollainen tietoinen harkinta, yksi tuollaiseen toimeksiantoon tähtäävä teko sisältää potentiaalia, joka muuttaa seurakuntaa voimallisesti. Jokainen näkökulma uskoon saa siinä uutta valaistusta, uutta tietoisuuden syvyyttä ja uutta tuntumaa todellisuuteen, kun tämä keskeinen avain sovitetaan seurakunnan olemassaolon lukkoon ja avataan näin sen olemassaolon päätarkoitus. Kaikki, mikä johtaa hienovaraiseen juutalaisvihaan, niihin antisemitismiin jäänteisiin, joista saatamme luulla jo päässeemme eroon, huuhdelleen tässä pintaan. Seurakuntaruumiin pyhittämiseksi tulee olemaan Jumalan huuhteluohjelma, Jumalan voimallinen tehopesu. Hesekielin kirjassa Jumala sanoo Israelille: *Minä vien teidät autiomaahan, loitolle kaikista kansoista, ja siellä minä otan teidät eteeni ja panen teidät vastaamaan teoistanne... Minä panen teidät kulkemaan sauvani alitse ja lasken teidät tarkoin. Hes.20:35,37.*

Jotakin tapahtuu juutalaisen kansan jäännökselle lopun ajan seulonnassa, joka toimii alullepanijana heidän paluussaan Siioniin "Herran lunastamina", jonka jälkeen ikuinen ilo on heidän sydämessään ja kun itku ja murhe pakenevat pois.

Mitään paluuta ei kuitenkaan tapahdu, ellei samaan aikaan ole olemassa seurakuntaa maan päällä, joka odottaa sellaista tapahtuvaksi ja on valmistautunut olemaan pelastuksen välikappaleena näille ahdistuksen ajan ihmisille, jotka joutuvat kohta koettelemuksiin. Sitten kun tapahtumat alkavat vyöryä, ne alkavat yhtäkkiä. Tämän näkökohdan tulisi olla meille ja meidän koko olemassaolollemme keskeinen asia. Sen tähden tarvitsemme Jumalan strategista ohjausta, jonka toteuttaa Pyhä Henki meissä niiden seurakunnan jäsenten kautta, jotka on luotettavia tässä suhteessa ja joiden profetiat eivät ole jotakin sielullista harrastelua tai huomion kipeyttä, vaan Jumalan viisauden ja tahdon luotettavaa ilmentämistä kriittisellä hetkellä.

Käsitätkö siis, mihin suuntaan asiat kehittyvät? Useimmat meistä eivät kykene erottamaan, onko jokin profetia Hengestä vai ihmisistä. Sellaista epävarmuutta ja sumeaa tietoisuutta ei voida sietää enää ratkaisevalla hetkellä, kun Jumala kaipaa seurakunnaltaan vakavaa ja syvällistä asennetta. Sillä meidän olemassaolomme tarkoitus ja kutsumus ilmenee siinä, että kuulemme, mitä Jumala ratkaisevalla hetkellä puhuu profeetallisen sanansa, kielilläpuhumisen ja sen tulkitsemisen kautta tai viisauden sanojen välityksellä. Sellaista Hengen armolahjojen toimintaa me tarvitsemme, juuri siinä yhteydessä, mihin Jumala on ne tarkoittanut. Seurakunta,

joka pääsee tähän kuuloetäisyyteen Jumalasta, on seurakunta, joka pääsee tietoisesti todelliseen Jumalan läsnäoloon. Se on seurakunta, jonka jäsenet on koeteltu ja jotka tuntevat toisensa niin hyvin että kun sanoma ilmestyy, he tietävät, että se tulee Jumalalta eikä ihmiseltä.

Ei ole sattumaa, että sellaisen seurakuntaruumiin yhteinen rukous ja palvonta heijastelee tämän totuuden esiin tulemista, sillä rukous ja ylistys eivät ole jotakin ylellisyyttä, vaan edustavat hengellisiä aseita. Ne eivät ole sen enempää asiaankuuluvia tai todellisia kuin me itse, eivät sen merkittävämpiä kuin me itsekään Jumalan kasvojen edessä. Tässä ei ole kysymys mistään tekniikasta tai menetelmästä, vaan on kysymys sellaisesta uskon ilmaisusta, joka nousee Jumalan pelastavasta armosta meidän elämässämme, kun me edustamme jotakin syvää yhdessä. Emme häpeä joutua ojennettaviksi, vaan kun me saamme kasvatusta veljeltä tai sisarelta, ilmaiseimme iloa, koska löydämme pääsyn siteestä ja vapautuksen, joka syntyy Jumalan pyhittävästä työstä meissä, kun se oikealla hetkellä toteutuu. Jumala ei kohtaa meitä meidän ehdoillamme, hän ei pelaa meidän pelejämme. Hän odottaa sellaista, mikä on totta, todellista ja aitoa, sellaista missä syntimme, turmeluksemme ja hätämme tunnustetaan. Vain siinä voimme kokea Jumalan armon. Silloin rukouksemmekin on oikeassa suhteessa siihen totuuteen, johon olemme päässeet, ja sellainen rukous on voimallista ja liikuttaa taivaita. Se on jättänyt taakseen sellaiset pyhien kokoontumiset, joissa ollaan satunnaisesti koolla omia tarpeita varten, missä hengellinen itsekeskeisyys ei ole vielä särkynyt. Voimmehan me tuoda oman itsekeskeisyytemme seurakuntaan ihan sellaisena kuin se esiintyy maailmassakin. Olemme vain vaihtaneet sen kohdetta. Maailmassa kohteena on lihallinen mielihyvä, nautinnot ja aineelliset asiat. Seurakunnassa on edelleen tärkeää oma ego ja minä itse: "Nautitko kokouksesta? Mitä ajattelit puhujasta?" Sellainen itsekeskeisyys on piintynyt meihin ja se voidaan murtaa vain, jos siirrymme pois oman huolehtimisemme ja kiinnostuksemme keskiöstä, ja asetamme siihen Jumalan ja hänen päämääränsä sellaisessa merkityksessä, jota minä nyt tuon esiin ja kutsun apostoliseksi.

Tämä seurakunta ei ole naiivi, sillä se tietää, että se on ensin osallinen kärsimyksestä ja vasta sitten kirkkaudesta. Kärsimys on tässä suhteessa olennaista. Se ei johdu siitä, että me haluamme ärsyttää toisiamme tai muodostaa jonkin uhan tai olla kiusankappaleita. Se on vain leimaa antavaa sille tilanteelle, kun seurakuntaruumiin jäsenet ovat eri kypsyyden asteella tai tulevat erilaisista taustoista. Se asia, joka erottuu siitä seurakunnasta, jota minä kuvaan, on se tosiasia, että se on halukas kärsimään. Tällainen seurakunta on ikuisuustietoinen. Sen tämän hetken käytös on suunnattu iankaikkisuuteen siinä tietoisuudessa, että kerran on oleva tuomiopäivä ja myös saatavilla ikuinen palkinto. Se on hyvin selvillä siitä, että Herra tulee ja tuo mukanaan työnsä palkan ja antaa kaikille sen mukaan, mitä kukin on tehnyt. Se tietää elävänsä tuonpuoleisen odotuksessa eikä halua kärsiä ikuista vahinkoa tai kokea pettymystä sitten, kun se saa elää Jumalan kirkkaudessa.

Yhdessä toteutettuina ei sen kaltainen todellisuus ja sen kaltainen elämä ainoastaan vaikuta seurakunnan jumalanpalveluksiin, vaan se vaikuttaa ennen kaikkea ymmärrykseen. Heidän arvostelukykynsä on paljon terävänkokoisempää, paljon kykenevämpää tutkimaan asioita ja erottamaan sellaisia tekijöitä, jotka ovat omiaan lumoamaan ja johdattamaan ansaan pinnallisempia kristittyjä.

Se näkee ja tunnistaa sen ongelman, jonka aiheuttavat avaruuden henkivaltojen ja pimeyden voimien vaikutus, ja näkee välttämättömäksi taistella sitä vastaan. Tämä taistelu merkitsee äärimmäistä vastustusta ja vain äärimmäinen uhrautuminen siinä voi tuoda voiton. Se ei ole pelkästään joidenkin hurskaiden yksilöiden toimintaa, vaan seurakunnan yhteinen hanke, jossa seurakunta on tietoinen niiden yläpuolellaan olevien valtojen olemassaolosta, jotka taistelevat hengen voimassa ja sellaisen aidon rukouksen tukemana, joka on verrannollinen niiden luonteeseen.

Tällaisen seurakunnan luonnetta kuvaa tunteiden hallinta, itsekuri ja uhrautuvaisuus. Se on aidosti alamainen sille hallitsijalle, joka tässä voitellun ja taivaallisen kutsun omaavassa ruumiissa asuu, eikä suinkaan millekään seurakuntaa matkivalle virkakoneistolle, joka toimii ihmisten tai uskonnollisten suositusten varassa. Arvovalta syntyy siitä, että se tunnistetaan, ja sellaiselle alistuminen on ratkaisevaa koko ruumiin luonteelle. Jos haluamme aina vaan olla itseriittoisia, oman tahdon mukaan toimivia yksilöitä, jotka tulevat kokouksiin sunnuntaisin, ja teemme aina omia suunnitelmia, omia päätöksiä, laadimme omia ohjelmiamme ilman että edes ilmoitamme niistä tai kysymme keltään, silloin pimeyden voimat eivät ota meitä vakavasti. Ne tietävät kyllä, milloin olemme alamaisia Herralle. Jos meidän alamaisuutemme on pinnallista ja näemme itsemme siitä ulkopuolisina, jos meissä on jotakin, joka ei halua nöyryyä auktoriteetin alle, koska näemme sen auktoriteetin olevan laadullisesti puutteellista, silloin sellaisella seurakuntaruumiilla ei voi olla sitä apostolista luonnetta, joka ansaitsee pimeyden voimien taholta tulevan kunnioituksen ja arvovallan tunnustamisen. Meidän on otettava se riski, että alistumme auktoriteeteille, joiden elämä ei kaikilta osin täytä vaatimuksia. Ne voivat pysyä aina puutteellisina, elleivät liity yhteen seurakuntaruumiissa, sillä oikeanlaisessa seurakunnassa sekä lampaista että paimenista huolehditaan. Meillä ei ole mitään tekosyytä vetäytyä pois sen auktoriteetin ulottuvilta, jonka Jumala on asettanut seurakuntaansa ihmisten muodossa.

Seurakunta on nyt siinä prosessissa, jossa se asetetaan ennalleen siihen ympäristöön, jossa se alunperin syntyi. Meidän Raamatun tutkistelumme eivät enää ole mielenkiintoisia Kirjoitusten läpikäyntejä, jotka vain antavat viihdykettä ja syvempää näkemystä niihin ilmestyksellisiin asioihin, joita sieltä kumpuaa. Ne pitäisi asettaa sellaiseen kiireelliseen tärkeysjärjestykseen kuin ne olisivat meille kirjoitettuja epistoloita, sillä elämmehän ihan niitä päiviä, jolloin kohtaamme samoja lopun aikojen kahakoita ja vastakkainasetteluita, joissa seurakunta eli sen alkuaikoina. Raamattutunnit jonakin harmittomana keskiviikkoisena harrastuksena on se ääripää,

johon olemme eksyneet, kun olemme siirtyneet kauas apostolisesta elämäntavasta ja alkaneet harrastaa jotain paljon halvempaa. Milloin oikein aiomme palata takaisin siihen todellisuuteen, jossa alkuseurakunta eli, jossa Jumalan sana oli vakuuttavaa, voimallista, läpitunkevaa ja huipputärkeää? Meidät pitäisi siirtää kokonaan raamattutunneilta pois saamaan kunnon ohjeita siitä, miten Jumalaa ja hänen tarkoituksensa palvellaan.

Seurakunta, jota olen kuvannut, on seurakunta, joka tavoittelee ikuista palkintoa ja kruunua eikä pidä marttyyrikuolemaa kauhistuttavana asiana, vaan etuoikeutena. Aavistelen, että tämä aika vielä päättyy marttyyrien esiinmarssiin. Marttyyrien ajan odottaminen ei ole jokin kaukaa haettu romanttinen kuvitelma, vaan realistinen käsitys siitä, mikä on oleva todennäköinen seuraus kuvatuunlaisesta pyhittäytymisestä lopun aikoina. Sellaisen seurakunnan koko elämäntapa tuottaa tällaisen lopputuloksen. Seurakunta todella erottautuu maailmasta hyvin radikaalilla tavalla ja se pitää yllä pyhää elämäntapaansa joka päivä. Se haluaa olla tietoisesti mukana siinä jatkumossa, joka alkoi sen apostolisessa menneisyydessä. Se haluaa uskoa, että sen yläpuolella on näkymättömien todistajien joukko, niiden jotka ovat kärsineet vastustusta jopa kuolemaa uhmaten eivätkä ole saaneet palkintoa tämän elämän aikana eivätkä päässeet täydellisyyteen ilman meitä. Tämä on varmaa apostolista ajattelua, ymmärrystä, uskoa ja odotusta!

Art Katz

Art Katz (1929-2007) oli messiaaninen kristitty ja toimi sananjulistajana kotimaassaan Yhdysvalloissa ja maailmanlaajuisesti. Artikkelini on käännetty hänen nettijulkaisustaan [Art Katz Ministries](#). Art Katz'in perintöä vaalii [Ben Israel Fellowship](#). Julkaistu luvalla.

Copyright © 2014 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net.